

Arrest

nr. 286 052 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 1 juli 2022 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 275 338 van 18 juli 2022 waarbij het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 19 november 2021 op de luchthaven in Zaventem staande gehouden. Hij werd onmiddellijk gearresteerd omdat in een dubbele bodem in zijn koffer een aanzienlijke hoeveelheid cocaïne werd aangetroffen.

Op 15 maart 2022 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden.

Op 20 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Bij arrest nr. 273 663 van 3 juni 2022 schorste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de uitvoering van deze beslissing.

Op 15 juni 2022 hoorde de gemachtigde verzoeker.

Op 20 juni 2022 trok de gemachtigde de voormelde beslissing in.

Op 25 juni 2022 meldden de Griekse autoriteiten aan de gemachtigde dat een bilaterale terugname door Griekenland op grond van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet werd aanvaard omdat het verzoek tot vernieuwing van de verblijfsvergunning werd geweigerd en verzoeker dus niet langer een legaal verblijf heeft in Griekenland.

Op 28 juni 2022 hoorde de gemachtigde verzoeker gezien het voormelde antwoord van de Griekse autoriteiten kort opnieuw.

Op 5 juli 2022 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

Naam: C.

Voornaam: A. P.

Geboortedatum: [...]1967

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Griekse verblijfskaart is vervallen sinds 20.01.2022. Aanvraag tot vernieuwing Griekse verblijfsvergunning werd geweigerd . Daarom gaan de Griekse autoriteiten niet akkoord met een bilaterale overname.*

□ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen - deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden. Uit het*

aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740,00 euro. Een dergelijke in- en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoefde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 15.06.2022 dat hij sinds 19.11.2021 in België verblijft; dat hij met zijn paspoort en zijn Griekse identiteitskaart naar België kwam; dat hij een maagzweer heeft en dat hij opgevolgd wordt door een dokter in de gevangenis; dat hij problemen heeft aan zijn meniscus waarvoor hij medicatie krijgt; dat hij ook problemen heeft aan zijn urinewegen waarvoor hij medicatie krijgt; dat hij geen duurzame relatie, familie of kinderen heeft in België; dat hij wil terugkeren naar Griekenland; dat hij niet wil terugkeren naar Tanzania daar hij problemen heeft met zijn familie; dat hij vreest voor zijn leven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat een medische behandeling niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. Bij gebrek aan bewijs kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten een bilaterale terugname hebben geweigerd omdat zijn aanvraag om de verblijfsvergunning te vernieuwen is geweigerd.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn familie en omdat hij vreest voor zijn leven. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Betrokkene is vrij om zich te vestigen in een ander deel van Tanzania alwaar zijn familie waarmee hij problemen heeft, niet verblijft. Het gezin van betrokkene zou nog in Griekenland verblijven. Zij kunnen betrokkene volgen naar Tanzania en hun gezinsleven daar verderzetten. Zij kunnen eveneens contact houden door middel van moderne communicatiemiddelen of door korte bezoeken. Indien betrokkene wil terugkeren naar Griekenland, zal hij zich op eigen houtje in regel moeten stellen om zijn verblijf opnieuw te regulariseren. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 19.11.2021 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen - deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een

dubbele bodem van zijn bagage. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740, 00. euro. Een dergelijke in-en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoefde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoonst. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen - deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept-komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740, 00 euro. Een dergelijke in-en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoefde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoonst.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 19.11.2021 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten een bilaterale terugname hebben geweigerd omdat zijn aanvraag om de verblijfsvergunning te vernieuwen is geweigerd. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn familie en omdat hij vreest voor zijn leven. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, *Auad/Bulgarije*, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en *RvS*, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, *Vilvarajah en cons.*/A/erenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, §

111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Betrokkene is vrij om zich te vestigen in een ander deel van Tanzania alwaar zijn familie waarmee hij problemen heeft, niet verblijft.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft minstens sinds 19.11.2021 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tanzania

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, P. A. adviseur de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 15.07.2022 te doen opsluiten.”

Tegen deze beslissing diende verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in bij de Raad. Bij arrest nr. 275 338 van 18 juli 2022 heeft de Raad dit beroep verworpen.

Op 1 juli 2022 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van 10 jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer ;

Naam: C.

Voornaam: A. P.

Geboortedatum: [...]1967

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied .

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. Griekse verblijfskaart is vervallen sinds 20.01.2022. Aanvraag tot vernieuwing Griekse verblijfsvergunning werd geweigerd .

De beslissing tot verwijdering van 01.07.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen -deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 15.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg, via Frankfurt in het bezit zijnde van 9,84 kg bruto cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Voorts is hij in het bezit van, onder meer een GSM Samsung en van 740, 00 euro. Een dergelijke in- en uitvoer betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoont.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 15.06.2022 dat hij sinds 19.11.2021 in België verblijft; dat hij met zijn paspoort en zijn Griekse identiteitskaart naar België kwam; dat hij een maagzweer heeft en dat hij opgevolgd wordt door een dokter in de gevangenis; dat hij problemen heeft aan zijn meniscus waarvoor hij medicatie krijgt; dat hij ook problemen heeft aan zijn urinewegen waarvoor hij medicatie krijgt; dat hij geen duurzame relatie, familie of kinderen heeft in België; dat hij wil terugkeren naar Griekenland; dat hij niet wil terugkeren naar Tanzania daar hij problemen heeft met zijn familie; dat hij vreest voor zijn leven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat een medische behandeling niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. Bij gebrek aan bewijs kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten een bilaterale terugname hebben geweigerd omdat zijn aanvraag om de verblijfsvergunning te vernieuwen is geweigerd. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met zijn familie en omdat hij vreest voor zijn leven. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, *Auad/Bulgarije*, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en *RvS*, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111; en *RvV*, 21 september 2017, nr. 192.378). Betrokkene is vrij om zich te vestigen in een ander deel van Tanzania alwaar zijn familie waarmee hij problemen heeft, niet verblijft. Het gezin van betrokkene zou nog in Griekenland verblijven. Zij kunnen betrokkene volgen naar Tanzania en hun gezinsleven daar verderzetten. Zij kunnen eveneens contact houden door middel van moderne communicatiemiddelen of door korte bezoeken. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 3, 4, 7, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de artikelen 6, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt in zijn verzoekschrift aan met een uitgebreide theoretische toelichting bij de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, de artikelen 3, 4, 7, 24 en 47 van het Handvest. Hij stelt onder meer dat enkel een schending van artikel 13 van het EVRM kan voorliggen als ook een ander recht dat wordt gewaarborgd in het EVRM wordt geschonden. Verzoeker vervolgt met een theoretische toelichting over de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en over het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en voorzichtigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van het recht op een effectief rechtsmiddel. Hij wijst erop dat de beslissing zich niet uitspreekt over de informatie die ze heeft overgemaakt aan de gemachtigde dat een beroep zou ingediend worden tegen de beslissing van de Griekse autoriteiten, dat ondertussen ingediend werd. Terwijl hij stelt dat zijn recht op een privéleven en familieleven, evenals zijn recht niet te worden onderworpen aan mensonwaardige of vernederende behandelingen op het spel staan, waartegen hij een effectief rechtsmiddel moet kunnen indienen. Met een schrijven van 30 juni 2022 heeft de raadsvrouw aan de gemachtigde laten weten dat verzoeker over een termijn van twee maanden beschikt om een beroep in te dienen tegen de beslissing van de Griekse autoriteiten en dat nog bijkomende info zou overgemaakt worden dienaangaande. Pas op 14 juli mocht de raadsvrouw een kopie ontvangen van het beroep ingediend bij de Griekse autoriteiten op 11 juli 2022. Volgens Grieks recht mogen de Griekse autoriteiten verzoeker niet verwijderden zolang er geen beslissing is over het verzoek voor een bevel van de rechtbank dat zal beslissen over de schorsende werking van het beroep dat is ingediend tegen de weigering van zijn verblijfsvergunning. In de bestreden beslissing staat dat de aanvraag tot vernieuwing van de Griekse verblijfsvergunning werd geweigerd waardoor de Griekse autoriteiten niet akkoord gaan met een bilaterale overname. De gemachtigde heeft geen onderzoek gedaan naar de beroepsmogelijkheden van verzoeker, noch naar de exacte aard van de beslissing van de Griekse autoriteiten. Vervolgens citeert verzoeker artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, hij onderstreept daarbij leden 2, 5 en de laatste zin van lid 6 en verwijst naar de procedurele garanties zoals bepaald in de artikelen 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn. De artikelen 7, 74/13 en 74/14 die aan de basis liggen van de bestreden beslissing moeten gelezen worden in het licht van de bepalingen in de richtlijn.

Verzoeker stelt dat het onbetwistbaar is dat hij moet beschikken over een recht op een effectief rechtsmiddel tegen de beslissing van de Griekse autoriteiten. Het familieleven van verzoeker staat op het spel, hij is vader van twee minderjarige kinderen die in Griekenland verblijven, alsook zijn echtgenote. Hij verblijft in Griekenland sedert ongeveer 20 jaar. Verder staat ook zijn fysieke integriteit op het spel. Hij verklaart dat hij Tanzania ontvlucht is omwille van zware problemen met zijn familie, die hem heeft proberen te vermoorden. Verzoeker stelt geen enkele band in Tanzania te hebben en beschikt er niet over een intern vluchtalternatief. De gemachtigde heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met het recht van verzoeker om de Griekse beslissing aan te vechten, noch heeft hij daarover gemotiveerd. Ondanks de informatie die door de raadsvrouw van verzoeker werd overgemaakt op 30 juni 2022, heeft de gemachtigde in Griekenland geen navraag gedaan over de beroepsmogelijkheden van verzoeker en de effecten van een dergelijk beroep. Er is ook minder dan een week tussen het schrijven van de Griekse autoriteiten waaruit blijkt dat de hernieuwing werd geweigerd en de bestreden beslissing die een verwijdering voorziet naar Tanzania.

Door de bilaterale overname te weigeren terwijl verzoeker nog beschikt over een beroep tegen de weigering van hernieuwing, hebben de Griekse autoriteiten zijn recht op een effectief rechtsmiddel geschonden. En door na te laten na te gaan wat het beroepsrecht van verzoeker in Griekenland is en door te beslissen tot een onmiddellijke verwijdering naar Tanzania, is de gemachtigde medeplichtig aan de schending die door de Griekse autoriteiten is begaan. Er is sprake van een schending van het recht op privé- en familieleven alsook van zijn recht op fysieke integriteit "par ricochet" evenals van zijn recht op een effectief rechtsmiddel. Deze redenering is vergelijkbaar met de redenering in de zaak MSS van het EHRM. Door de redenering van de Griekse autoriteiten te bevestigen, die het recht op een effectief rechtsmiddel van verzoeker schenden, schenden de Belgische autoriteiten evenzeer de grondrechten van verzoeker.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de afwezigheid aan van een afdoende motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald in het licht van verzoeker zijn familieleven. Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM, waarbij hij eveneens verwijst naar artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest. Hij gaat daarbij ook in op de Boultif-criteria die door het EHRM werden opgesteld om na te gaan of een verwijderingsmaatregel evenredig is wanneer een staat de bescherming van de openbare orde inroept. Verzoeker legt opnieuw het verband met artikel 7 van het

Handvest en artikel 24 van het Handvest dat oplegt dat met het hoger belang van het kind moet rekening gehouden worden bij elke beslissing die hem aanbelangt evenals met het recht om directe relaties met beide ouders te onderhouden. Vervolgens gaat verzoeker concreet in op zijn situatie en stelt hij dat de bestreden beslissing een belangrijke schending inhoudt van zijn familieleven, aangezien het een terugkeer naar Tanzania inhoudt en zijn verwijdering van het Schengengrondgebied, dus ook uit Griekenland.

Verzoeker wijst op het motief dat hij met zijn kinderen contact kan houden op basis van moderne communicatiemiddelen en dat zij Griekenland kunnen verlaten om hun vader te volgen.

Daarbij heeft de gemachtigde evenwel geen rekening gehouden met verschillende elementen, nl. dat de inmenging in zijn privéleven en familieleven disproportioneel is in het licht van een motiveringsgebrek over de actualiteit van het gevaar dat uitgaat van verzoeker. Zijn recht op een privé- en familieleven is een fundamenteel recht, waarbij hij over een effectief rechtsmiddel moet beschikken, dat hem wordt geweigerd (eerste onderdeel). De kinderen van verzoeker zijn geboren in Griekenland en lopen daar school. Een verwijdering naar Tanzania, waar de kinderen nooit voet aan de grond hebben gezet, is strijdig met hun hoger belang en de bestreden beslissing bevat geen motivering daaromtrent.

In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat er geen adequate motivering is aangaande het zogenaamde illegaal verblijf van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde steunt op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij bij zijn aankomst op Belgisch grondgebied in het bezit was van een paspoort en een identiteitskaart voor Griekse vreemdeling, waardoor hij drie maanden legaal op het grondgebied kon verblijven. De gemachtigde mag er niet aan voorbij gaan dat hij bij aankomst op het grondgebied legaal was en dat het enkel door de gevangenneming van verzoeker is dat zijn verblijf werd verlengd tot meer dan drie maanden. Omdat verzoeker een hangend beroep heeft in Griekenland mag hij niet verwijderd worden van Grieks grondgebied en dus ook niet van het Belgisch grondgebied. Door toepassing te maken van artikel 7, alinea 1, 1° heeft de gemachtigde een manifeste appreciatiefout begaan en de regelgeving en beginselen in het middel geschonden.

In het vierde onderdeel wijst verzoeker op het gebrek aan adequate motivering over de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hij stelt dat de gemachtigde zich ermee vergenoegt te verwijzen naar de veroordeling van verzoeker om te bevestigen dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde, terwijl een persoonlijk en grondig onderzoek vereist is van de actualiteit van het gevaar. De notie van gevaar voor de openbare orde werd ook toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad waarin werd gesteund op het arrest Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor veiligheid en Justitie van het Hof van Justitie. In casu wijst verzoeker erop dat de gemachtigde genoegdoening neemt met te verwijzen naar een enkele veroordeling op 15 maart 2022 voor feiten gelieerd aan drugshandel. Hij meent dat hij een zeer milde straf heeft gekregen voor dat type van feiten, nl. 36 maanden gevangenisstraf. De rechter wist dat door een dergelijke gevangenisstraf op te leggen, verzoeker na maximum 8 maanden voorlopig vrij zou komen. Daarom acht verzoeker de kwalificatie van “gevaar voor de openbare orde” actueel betwistbaar, des te meer omdat het zijn eerste veroordeling betreft. Hij heeft bovendien de feiten gepleegd in een context van noodzaak, nu hij geld nodig had om zijn kleindochter in Tanzania te laten verzorgen. Dit is geen excuus voor de feiten, maar wijst er wel op dat het feit een uitzonderlijk en geïsoleerd karakter heeft. De gemachtigde heeft hiermee geen rekening gehouden en beperkt zich tot algemeenheden over de ernst van drugshandel en het schadelijk karakter voor de maatschappij. De gemachtigde kende deze gegevens nochtans, aangezien die al waren aangehaald in het vorige schorsingsberoep voor de Raad. Dergelijke elementen laten niet toe te begrijpen waarom de gemachtigde verzoeker nog steeds als een actueel gevaar voor de Belgische samenleving beschouwt. Hij komt immers bijna aan het einde van de straf die hem is opgelegd. Er werd geen grondig onderzoek gedaan naar de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, noch naar de ernst van die feiten. Het eenvoudig inroepen van een veroordeling is onvoldoende. De gemachtigde had kennis van die elementen die reeds in het eerder schorsingsberoep werden aangehaald, hij had aldus daarmee rekening moeten houden. Hierdoor heeft de gemachtigde de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 manifest geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, aldus verzoeker.

In het vijfde onderdeel voert verzoeker een gebrek aan afdoende motivering aan wat betreft het ontnemen van een vrijwillige vertrektermijn. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde toepassing heeft gemaakt van de artikelen 74/14, § 3, 1° en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de gemachtigde daarbij niet afdoende heeft gemotiveerd omdat hij geen rekening houdt met het effectief rechtsmiddel in Griekenland en geen rekening houdt met het gebrek aan actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Aangaande het risico op onderduiken citeert verzoeker de artikelen 1, § 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de gemachtigde heeft aangehaald dat verzoeker geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij niet heeft

meegewerkt met de autoriteiten. In eerste instantie herhaalt verzoeker dat hij beschikte over een verblijfsrecht in Griekenland, waardoor hij het recht had drie maanden in België te verblijven. Door de arrestatie in België is hij langer in België moeten blijven. Verder moest verzoeker geen verblijfsaanvraag indienen in België aangezien hij in het geheel niet de intentie had in België te blijven. Het is enkel door zijn arrestatie, gevorderd door de Belgische autoriteiten, dat verzoeker zich in een situatie van illegaal verblijf bevindt. Ten tweede stelt verzoeker dat aangezien hij van zijn vrijheid werd beroofd, men niet ernstig van hem kan verwachten dat hij een aankomstverklaring zou doen bij de gemeente of zou aantonen dat hij op hotel logeert. Op dit punt is de motivering van de bestreden beslissing absurd.

Wat betreft het gevaar voor de openbare orde, als motief voor het ontnemen van een vrijwillige vertrektermijn, verwijst verzoeker naar zijn betoog in het vierde onderdeel aangezien de motivering ook identiek is wat betreft de motivering over artikel 74/14, § 3, 3°. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het zesde onderdeel voert verzoeker een gebrekkige motivering aan wat betreft het risico op een schending van het recht op zijn fysieke integriteit. De gemachtigde stelt dat geen reëel risico is aangetoond op een schending van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde had moeten overgaan tot een grondig onderzoek van het risico ingeroepen door verzoeker, hij vreest namelijk vervolging door zijn familie en hij heeft gezondheidsproblemen (hoge bloeddruk, gonartrose en een maagzweer). Verzoeker stelt dat men moet rekening houden met de omstandigheden waarin hij werd gehoord, hij is actueel vastgehouden en beschikt over geen enkel sociaal netwerk in België. Bijgevolg is het voor hem onmogelijk om het minste document te verkrijgen om het risico dat hij inroept, aan te tonen, zeker niet binnen een korte termijn. Verzoeker voegt nog een medisch certificaat toe bij het verzoekschrift en stelt dat de Tanzaniaanse gezondheidszorg van slechte kwaliteit is en kostelijk, waardoor een groot deel van de bevolking geen of een zeer beperkte toegang heeft tot gezondheidszorg. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing een intern vluchtalternatief aanhaalt, houdt hij volgens verzoeker geen rekening met het feit dat hij in Tanzania geen enkele band meer heeft en dat hij geen andere oplossing heeft dan terug te keren naar zijn herkomstregio, de enige die hij kent.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op een motivering in rechte en in feite. Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde voor twee rechtsgronden gekozen, met name artikel 7, alinea 1, 1° en artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet, die elk afzonderlijk het bestreden bevel kunnen schragen. Verder stoelt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten, als het feit dat het gedrag van verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde.

De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in rechte opnieuw op twee rechtsgronden die elk die beslissing kunnen schragen. Hij steunt enerzijds op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite op dat er een risico op onderduiken bestaat. Hij licht toe waaruit dat risico op onderduiken volgens hem bestaat. De gemachtigde steunt anderzijds op artikel 74/13, § 3, 3° dat betrekking heeft op het gevaar dat van de derdelander uitgaat voor de openbare orde. Hij motiveert eveneens waarom hij van oordeel is dat verzoeker een dergelijk gevaar uitmaakt.

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt de iure en de facto gemotiveerd.

Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker betwist eveneens dat de motieven niet afdoende zijn, in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Dit wordt infra verder onderzocht.

Zoals supra aangestipt, stoelt het bevel om het grondgebied te verlaten op twee rechtsgronden die het bevel afzonderlijk kunnen dragen en hetzelfde geldt voor de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker dient aldus van beide gronden de onregelmatigheid aan te tonen middels een ernstig middel vooraleer de Raad kan overgaan tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn.

Uiteraard dient de Raad dan ook nog de aangevoerde schending van de hogere rechtsnormen, zijnde de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, de artikelen 3, 4, 7, 24 en 47 van het Handvest, en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan. Deze laatste bepaling verwijst immers impliciet doch zeker ook naar hogere rechtsnormen.

De gemachtigde heeft onder meer toepassing gemaakt van artikel 7, alinea 1, 3° en artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet om respectievelijk de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, evenals de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden. De gemachtigde motiveert verder dat hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept komende uit Johannesburg via Frankfurt in het bezit zijnde van ongeveer 10 kg cocaïne in een dubbele bodem van zijn bagage. Verzoeker bleek ook in het bezit van onder meer 740 euro cash. De gemachtigde stelt dat een dergelijke in- en uitvoer een ernstig gevaar betekent, zowel voor de openbare gezondheid als voor de openbare veiligheid en dat die vorm van criminaliteit alsook de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen van een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysieke integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon. Uit de ernst van de feiten leidt de gemachtigde af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In het vierde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat geen grondig onderzoek is gevoerd naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. De Raad kan dit prima facie niet volgen. De gemachtigde heeft zich niet op een algemene praktijk of een gewoon vermoeden gebaseerd om te oordelen dat er sprake is van een gedrag dat een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, maar heeft wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker en het gevaar dat van dat gedrag uitgaat. Verzoeker heeft een punt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen op zich niet volstaat om hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde en dat onder meer moet rekening gehouden worden met de aard en de ernst van het misdrijf en met de tijd die verstreken is sedert het plegen van het misdrijf. In casu heeft de gemachtigde dit wel degelijk gedaan en heeft hij de motieven niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordeling en enkele "algemeenheden" zoals verzoeker stelt. Zo heeft hij rekening gehouden met de aard en de ernst van de specifieke feiten, met name het transporteren van maar liefst 9,84 kg cocaïne, hetgeen hij redelijkerwijs kan beschouwen als een ernstig misdrijf. Hij wijst op de aard van de criminaliteit en de specifieke hoeveelheid in beslaggenomen drugs en hij stipt aan dat de veroordeling dateert van 15 maart 2022, wat een recente veroordeling betreft. Dat het daarbij gaat om een enkele en eerste veroordeling waar verzoeker op wijst, doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan verzoeker evenmin volgen dat 36 maanden definitieve gevangenisstraf een lichte straf zou zijn. Zelfs indien het mogelijk is dat die straf, gezien de zware ernst van de feiten en hoeveelheid drugs, nog mild zou kunnen zijn, dan nog doet het geen afbreuk aan de ernst van de feiten en het actueel gevaar dat van zulk gedrag uitgaat. Dat de strafrechter mogelijk in overweging nam dat verzoeker met een dergelijke straf veel vroeger voorwaardelijk vrij kon komen, houdt niet in dat de rechter van oordeel was dat het gevaar na een aantal maanden zou geweken zijn. De rechter kan immers evenzeer rekening gehouden hebben met het feit dat verzoeker een vreemdeling is die na het verstrijken van de termijn van drie maanden illegaal op het grondgebied zou zijn en dat aldus de Dienst Vreemdelingenzaken op het moment van de voorwaardelijke vrijlating zal overgaan tot de verwijdering van verzoeker van het grondgebied. De redenen waarom verzoeker het misdrijf zou hebben gepleegd, namelijk dat hij een dringende nood had aan veel geld voor de medische verzorging van zijn kleindochter in Tanzania, wordt op geen enkele manier met een begin van bewijs aangetoond en biedt aldus geen enkele verschoning. Bijgevolg moest de gemachtigde hierover niet motiveren. Dat verzoeker deze elementen reeds in een eerder schorsingsberoep zou ontwikkeld hebben, doet hieraan geen afbreuk. Nu de straf van 36 maanden gevangenisstraf werd opgelegd op 15 maart 2022, kan evenmin aangenomen worden dat op 5 juli 2022, datum van de bestreden beslissing, de straf bijna volledig werd uitgezeten. De Raad volgt aldus niet dat de gemachtigde de beslissing om een bevel op te leggen

en om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig zou te werk gegaan zijn, wat betreft de motieven die steunen op het gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde heeft wel een ernstig en afdoende grondig onderzoek gedaan van de feiten die verzoeker verweten worden en de ernst ervan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Nu verzoeker in het tweede subonderdeel van het vijfde onderdeel van het middel, dat betrekking heeft op het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn omwille van het gevaar voor de openbare orde, integraal verwijst naar zijn uiteenzetting in het vierde onderdeel, is ook het tweede subonderdeel van het vijfde onderdeel van het middel niet gegrond.

Bijgevolg kon de gemachtigde zich stoelen op artikel 7, alinea 1, 3° voor het nemen van het bevel en op artikel 74/14, § 3, 3° voor het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn.

De Raad dient aldus in principe niet in te gaan op het betoog dat verzoeker ontwikkelt tegen het motief gestoeld op artikel 7, alinea 1, 1° (het in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten – onderdeel drie) en tegen de motieven gestoeld op artikel 74/14, § 3, 1° (het risico op onderduiken en het eerste subonderdeel van het vijfde onderdeel).

Zoals gezegd dient de Raad wel na te gaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn een schending uitmaakt van de door verzoeker aangehaalde hogere rechtsnormen.

In het zesde onderdeel van het middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, waarvan hij terecht aanstipt dat deze bepaling absolute werking heeft. Deze bepaling heeft een gelijkaardige draagwijdte als de artikelen 3 en 4 van het Handvest. Verzoeker stelt om twee redenen voor zijn fysieke integriteit te vrezen. Enerzijds omwille van vrees voor vervolging door zijn familie en anderzijds omwille van gezondheidsproblemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde verzoeker heeft gehoord op 15 juni 2022. In dit gehoor heeft verzoeker inderdaad gewezen op gezondheidsproblemen, met name aan zijn meniscus en aan de urinewegen. In het verzoekschrift is sprake van hoge bloeddruk, gonartrose en een maagzweer. Verzoeker heeft bij het verzoekschrift ook een stuk gevoegd, met name een attest van een arts van de gevangenis van Sint-Gillis die op 24 juni 2022 attesteert dat verzoeker lijdt aan gonartrose (artrose van de knie), “femoro pattelaire” (kniepijn) en reactionele angst. De gemachtigde stelt in de beslissing dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat de medische behandeling niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Verzoeker heeft een punt dat hij in de UDN-procedure tot op het moment van de zitting in het licht van de aangehaalde hogere rechtsnormen nieuwe elementen mag voorleggen. Hij verwijst in het verzoekschrift naar zijn medisch attest en naar een artikel over “République Unie de Tanzanie, le partenariat pour la couverture sanitaire universelle”, waaruit volgens hem blijkt dat de gezondheidszorg in Tanzania kostelijk en weinig toegankelijk is. De Raad dient met die elementen rekening te houden. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het attest dat verzoeker heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift in de tweede UDN-procedure bleek dat de arts van de gevangenis het enkel had over gonartrose (artrose van de knie), “femoro pattelaire” (kniepijn) en reactionele angst. De arts had het niet over problemen aan de urinewegen, noch over een hoge bloeddruk. De website waarnaar verzoeker verwijst biedt ook weinig concrete informatie over de gezondheidszorg in Tanzania.

Verder wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld heeft voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting” (eigen vertaling). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

In casu is geen dergelijk ernstig ziektebeeld aangetoond.

Wat betreft de vrees van verzoeker ten aanzien van zijn familie motiveert de gemachtigde dat het aan verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar Tanzania zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling en dat een louter blote bewering of een eenvoudige vrees niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verder stelt de gemachtigde dat verzoeker vrij is zich te vestigen in een ander deel van Tanzania waar de familie waarmee hij problemen heeft, niet verblijft. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij is vastgehouden en geen enkel sociaal of familiaal netwerk heeft in België, waardoor hij in de onmogelijkheid is om het minste stuk voor te leggen om het ingeroepen risico aan te tonen. Hij stelt ook dat hij geen andere optie heeft dan zich te vestigen in de enige regio in Tanzania die hij kent, die waarvan hij van afkomstig is.

De Raad acht dit niet overtuigend. Het gaat bij verzoeker inderdaad om een eenvoudige vrees waarbij hij ook weinig details verschaft aangaande hetgeen in Tanzania is gebeurd. Verzoeker heeft het ook over feiten die bijzonder lang zijn geleden. Het zou gaan om een erfeniskwestie die aanleiding gaf tot ernstige brandwonden aangebracht door zijn familieleden op zijn lichaam waardoor hij Tanzania is ontvlucht, vervolgens in verschillende Afrikaanse landen heeft geleefd om in 1992-1993 in Griekenland aan te komen. Het zou dus om feiten gaan van meer dan dertig jaar geleden, waardoor de Raad niet overtuigd is van het actueel karakter van het eventuele risico op vervolging. Verder had verzoeker wel bijvoorbeeld een attest kunnen voorleggen van littekens van de aangehaalde brandwonden op zijn lichaam, waarvoor geen sociaal of familiaal netwerk in België is vereist. Er blijkt ook dat verzoeker reeds een eerste bijlage 13septies kreeg op 20 mei 2022, zodat verzoeker wist dat de gemachtigde beoogde hem te verwijderen. Op het ogenblik van de huidige bestreden beslissingen was anderhalve maand verstreken, in die periode had verzoeker wel de mogelijkheid om bijkomende stukken te verzamelen teneinde zijn grieven te onderbouwen en had hij die kunnen voorleggen voor diens verwijdering naar Tanzania in het kader van zijn UDN-beroep. Ook bij het huidige verzoekschrift voegt verzoeker geen stukken dienaangaande. Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde geen rekening houdt met het feit dat hij geen enkele band meer heeft met iemand in Tanzania, spreekt hij zichzelf tegen nu hij zelf heeft aangehaald dat hij drugs heeft gesmokkeld om geld te verdienen voor de medische kosten van zijn kleinkind, dat bij zijn dochter in Tanzania verblijft. Een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of de artikelen 3 en 4 van het Handvest blijkt niet.

Het zesde onderdeel is niet gegrond.

In het tweede onderdeel voert verzoeker een gebrek aan afdoende motivering aan in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker na de uitgebreide theoretische uiteenzetting concreet ingaat op artikel 8 van het EVRM, heeft hij het enkel over zijn familieleven in Griekenland, niet over zijn privéleven (sociale banden, werk, etc.) aldaar. Hij wijst immers enkel op zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen in Griekenland. Verzoeker legt evenwel geen begin van bewijs voor van zijn gezinsleven in Griekenland. De Raad stelt vast dat het administratief dossier niet meer bevat dan enkele foto's van een getrouwd koppel, van een huwelijksfeest en van een jongen en een meisje, waarvan verzoeker zegt dat het zijn zoon en dochter zijn. De Raad kan evenwel op geen enkele manier uitmaken wie de personen op de foto zijn, of dat de kinderen van verzoeker zijn en waar en wanneer die foto's werden genomen. Hiermee is prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven in Griekenland aangetoond.

Hoe dan ook gaat de gemachtigde over tot een belangenafweging in de bestreden beslissing door te stellen dat het gezin verzoeker kan volgen naar Tanzania en ze hun gezinsleven daar verder kunnen zetten of dat het mogelijk is voor het gezin om door middel van moderne communicatiemiddelen of door korte bezoeken contact te houden. Verder stelt de gemachtigde ook dat verzoeker, indien hij wil terugkeren naar Griekenland, dit zelf kan regelen om aldaar zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker brengt hiertegen in dat de inmenging disproportioneel is aangezien er niet afdoende werd gemotiveerd door de gemachtigde over verzoeker zijn actueel gevaar. Echter, de Raad is die redenering niet gevolgd, zoals blijkt uit de bespreking van het vierde onderdeel van het middel. Verder stelt verzoeker dat hij moet beschikken over een effectief rechtsmiddel, hetgeen hem thans wordt ontnomen zoals uiteengezet in het eerste onderdeel. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker zelf terecht aanhaalt dat uit een vaste rechtspraak van de Raad voortvloeit dat het recht op een effectief rechtsmiddel zoals bepaald in artikel 13 van het EVRM enkel moet gewaarborgd worden, als een van de rechten of vrijheden erkend in het EVRM, wordt geschonden. Artikel 13 van het EVRM heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De Raad moet aldus eerst onderzoeken of er een verdedigbare grief voorligt in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, alvorens het recht op een effectief rechtsmiddel kan geschonden zijn. Tot slot voert verzoeker aan dat de minderjarige kinderen geboren zijn in Griekenland en daar ook naar school gaan. De kinderen naar Tanzania sturen waar ze nog nooit voet aan de grond hebben gezet is strijdig met hun hoger belang.

De Raad merkt wederom op dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt dat de kinderen op de foto's die werden voorgelegd in de tweede UDN-procedure zijn kinderen zijn, er ligt geen enkele akte voor, noch een geboorteakte waaruit de Raad kan afleiden dat verzoeker de vader zou zijn of dat de kinderen inderdaad in Griekenland zouden zijn geboren. Wat betreft zijn voorgehouden echtgenote ligt evenmin een huwelijksakte of een gezinssamenstelling voor. De huwelijksfoto's, die verzoeker voegde in zijn tweede UDN-procedure kan de Raad bijgevolg niet zelf plaatsen in Griekenland. Zelfs al zou het gaan om de kinderen van verzoeker, hetgeen in casu niet aangetoond is, en al zouden de kinderen schoolgaand zijn, lijken de kinderen op de foto's nog jong dermate dat zij zich mogelijk nog vlot kunnen aanpassen aan een schoolsysteem in Tanzania. Verzoeker antwoordt ook niet op het motief van de gemachtigde dat verzoeker vanuit Tanzania zijn situatie in Griekenland kan trachten te regulariseren.

Op basis van het betoog van verzoeker en het gebrek aan stukken die het beschermingswaardig gezinsleven Griekenland kunnen aannemelijk maken, kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde niet afdoende zou gemotiveerd hebben in het licht van artikel 8 van het EVRM wat betreft het familieleven. Wat betreft het privéleven, herhaalt de Raad dat verzoeker wel een theoretische toelichting geeft over de invulling door het Hof van het concept "privéleven" maar bij zijn concrete toelichting van het middel enkel focust op zijn gezinsleven (echtgenote en twee minderjarige kinderen in Griekenland) en niet ingaat op zijn privéleven. Verzoeker heeft enkel summier aangehaald dat hij sedert 1992-1993 in Griekenland zou verbleven hebben. Hij legt evenwel niet het minste stuk voor waaruit de Raad kan achterhalen dat verzoeker inderdaad sedert zo lang in Griekenland verbleef. Indien verzoeker werkelijk bijna 30 jaar verbleef in Griekenland is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkel stuk kan bijbrengen over zijn sociale banden, eventuele tewerkstelling en huisvesting in Griekenland. Een belangrijk verschil met de situatie die voorlag toen de Raad oordeelde over de bijlage 13septies van 20 mei 2022, is dat verzoeker

toen een bewijs had voorgelegd van zijn legaal verblijf in Griekenland, nl. een verblijfskaart waarvan de verlenging door de Griekse autoriteiten nog in onderzoek was. Thans is niet betwist dat de hernieuwing van het verblijf van verzoeker in Griekenland werd geweigerd. Nu verzoeker geen beschermingswaardig privéleven in Griekenland aantoont, kan geen verdedigbare grief in het licht van artikel 8 van het EVRM aangenomen worden.

Verzoeker licht de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet concreet toe. Deze bepaling vereist dat wordt rekening gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind, evenals met de gezondheidstoestand. De Raad verwijst in deze naar de hierboven uiteengezette motieven in de bespreking van het zesde en tweede onderdeel. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Nu de Raad geen ernstige grief heeft aangenomen op grond van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM (of de artikelen 3, 4, 7 en 24 van het Handvest), kan ook geen schending voorliggen van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals neergelegd in artikel 13 van het EVRM of artikel 47 van het Handvest (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340). Verzoeker gaat in het eerste onderdeel uitgebreid in op het recht op een effectief rechtsmiddel.

Ten overvloede blijkt dat de gemachtigde motiveert dat de aanvraag tot vernieuwing van de Griekse verblijfsvergunning werd geweigerd waardoor de Griekse autoriteiten niet akkoord gaan met de bilaterale overname. Verzoeker betwist dit niet, integendeel, dit blijkt bevestigd door de Griekse advocaat van verzoeker waarmee de Belgische raadvrouw in contact staat. Het kernbetoog van verzoeker in het eerste onderdeel is dat de gemachtigde te snel een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven omdat nog een schorsend beroep in Griekenland hangend zou zijn tegen de weigering van vernieuwing van zijn Griekse verblijfsvergunning. Verzoeker meent dat die Griekse weigering een schending inhoudt van zijn grondrechten gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij meent dat de gemachtigde onderzoek had moeten doen naar de beroepsmogelijkheden van verzoeker, en naar de exacte aard van de beslissing van de Griekse autoriteiten omdat zijn grondrechten gewaarborgd op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM op het spel staan. Echter, nu de Raad supra geen schending van het recht op privé- en familieleven, noch van zijn recht op fysieke integriteit kan aannemen, kan ook geen schending van artikel 13 van het EVRM aangenomen worden en kan de gemachtigde zich daar ook niet "par ricochet" aan schuldig maken.

De Raad volgt in het kader van het recht op een effectief rechtsmiddel ook niet dat de gemachtigde had moeten onderzoek doen naar of motiveren over de beroepsmogelijkheden van verzoeker in Griekenland en bijgevolg het nemen van het terugkeerbesluit had moeten uitstellen tot na de hangende procedure in Griekenland. Verzoeker steunt zich voor zijn betoog op artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel luidt als volgt:

- "1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.*
- 2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.*
- 3. De lidstaten kunnen ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die, op grond van een op de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn geldende bilaterale overeenkomst of regeling, door een andere lidstaat wordt teruggenomen. Door de lidstaat die de betrokken onderdaan van een derde land heeft teruggenomen, wordt in dit geval lid 1 toegepast.*
- 4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.*
- 5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of*

een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.” (eigen onderlijnen)

Hij benadrukt daarbij de leden 2, 5 en de laatste zin van lid 6.

Waar verzoeker onderstreept dat het tweede lid bepaalt dat de onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft én in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven, kan de Raad enkel vaststellen dat niet betwist is dat verzoeker niet langer in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning. Verder stelt die bepaling hoe dan ook dat “indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, [...] lid 1 van toepassing [is]”. Supra heeft de Raad vastgesteld dat de gemachtigde rechtmatig kon vaststellen dat om redenen van openbare orde het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is en er dus geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan. In dat geval is lid 1 van artikel 6 van toepassing dat stelt dat de lidstaten een terugkeerbesluit uitvaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft, quod in casu.

Verder benadrukt verzoeker lid 5 van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn dat stelt dat indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, “die” lidstaat “overweegt” ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet duidelijk is wat wordt begrepen onder “een procedure loopt” en of daarmee eveneens een beroepsprocedure wordt beoogd. In casu is niet betwist dat de Griekse autoriteiten de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning hebben geweigerd. Er lijkt evenwel een beroepsprocedure ingesteld te zijn tegen die beslissing waarvan verzoeker stelt dat die schorsend zou zijn, ook al kan de Raad het Griekse stuk dat het verzoekschrift zou zijn niet geacht worden te begrijpen. Echter, uit de “Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelerateerde taken” (hierna: het Terugkeerhandboek) blijkt dat door de Commissie wordt aanbevolen dat artikel 6, lid 5 van de Terugkeerrichtlijn als volgt wordt geïnterpreteerd:

“Het staat de lidstaten vrij om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit aan illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die wachten op een beslissing over de verlenging van hun verblijfsvergunning. Deze bepaling is bedoeld ter bescherming van onderdanen van derde landen die een bepaalde tijd legaal in een lidstaat hebben verbleven en die — als gevolg van verdragen in de procedure voor de verlenging van hun verblijfsvergunning — tijdelijk illegaal verblijvend zijn geworden. Deze bepaling heeft alleen betrekking op een lopende procedure voor de verlenging van een verblijfsvergunning in de lidstaat van aanhouding („die lidstaat”). De lidstaten worden aangemoedigd van deze bepaling gebruik te maken, ook in gevallen waarin het waarschijnlijk is dat de aanvraag tot verlenging zal worden ingewilligd, en de betrokken personen ten minste dezelfde behandeling te geven als die welke aan repatrianten wordt gegeven gedurende een termijn voor vrijwillig vertrek of bij uitgestelde terugkeer. Deze bepaling heeft geen betrekking op lopende procedures voor de verlenging van een verblijfsvergunning in een andere lidstaat. Indien voor een persoon in een andere lidstaat een procedure voor de verlenging van een verblijfsvergunning loopt, kan dat echter in specifieke omstandigheden een reden zijn om de terugkeer uit te stellen overeenkomstig artikel 9, lid 2, of om gunstigere maatregelen toe te passen overeenkomstig artikel 4, lid 3.” (eigen onderlijnen)

Bijgevolg is artikel 6, lid 5 niet bedoeld voor de situatie van verzoeker die niet in de situatie zit dat hij - als gevolg van verdragen in de Griekse procedure voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning- tijdelijk illegaal is geworden in Griekenland en zich ook in Griekenland bevond. Verzoeker bevond zich op het ogenblik van de bestreden beslissing in België maar heeft in België geen procedure voor een verlenging van een verblijfsvergunning lopende. De bepaling is gericht aan de lidstaat waar de procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, dat die lidstaat in die situatie zou afzien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

In het laatste scenario dat een persoon in een andere lidstaat een procedure voor de verlenging van een verblijfsvergunning lopende heeft, zoals mogelijk voor verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing als een beroepsprocedure moet meegerekend worden, stelt het Terugkeerhandboek dat enkel "in specifieke omstandigheden" de terugkeer zou "kunnen" uitgesteld worden overeenkomstig artikel 9, lid 2 of artikel 4, lid 3. Uit het voorgaande blijkt dat er van artikel 6, lid 5 van de Terugkeerrichtlijn geen verplichting kan uitgaan voor de gemachtigde om de terugkeer uit te stellen, des te meer nu er sprake is van een ernstige openbare orde-problematiek.

Wat betreft artikel 6, lid 6 van de Terugkeerrichtlijn betreft dit enkel de bepaling die het mogelijk maakt dat een lidstaat tegelijk een beslissing neemt tot beëindiging van verblijf en een terugkeerbesluit en/of verwijderingsbesluit en/of inreisverbod. Dit is evenwel thans niet aan de orde aangezien er geen beslissing tot beëindiging van verblijf werd genomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de procedurele garanties van artikel 12 van de Terugkeerrichtlijn, hebben die louter betrekking op de vorm en ziet de Raad niet in hoe de thans bestreden beslissing die zou schenden. Ook licht verzoeker niet concreet toe op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn zou schenden, dat betrekking heeft op het recht op een rechtsmiddel voor een onpartijdige en onafhankelijk rechtscollege, met schorsingsbevoegdheid, met recht op juridisch advies en een tolk en op rechtsbijstand. Indien hij wederom zou doelen op het feit dat hij in Griekenland een schorsend beroep hangend heeft tegen de weigering van zijn verblijfsrecht en de Raad die schorsende werking van het Grieks beroep moet respecteren, verwijst de Raad naar hetgeen supra is uiteengezet.

Verder meent de Raad dat verzoeker inderdaad moet beschikken over een effectief rechtsmiddel tegen de Griekse beslissing, gezien de draagwijdte van de bestreden beslissing het gehele Schengengrondgebied betreft en een verwijdering naar Tanzania wordt beoogd. Maar de Raad herhaalt dat hij supra niet heeft aangenomen dat verzoeker een verdedigbare grief in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt, dermate dat de gemachtigde zich ook niet, zoals verzoeker voorhoudt, medeplichtig maakt aan een eventuele schending door de Griekse autoriteiten van verzoeker zijn recht op de bescherming van zijn grondrechten. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Zoals supra gesteld dient de Raad niet over te gaan tot onderzoek van het derde onderdeel dat betrekking heeft op het motief dat het bevel ook steunt op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien het bevel kan steunen op artikel 7, alinea 1, 3°. Ten overvloede doet het feit dat verzoeker op het ogenblik van aankomst in België wel nog over de nodige documenten beschikte, maar door zijn gevangenisstraf niet langer over de juiste documenten beschikt aangezien de Griekse autoriteiten de verblijfsvergunning hebben geweigerd te verlengen, geen afbreuk aan de juistheid van het geciteerde motief op het ogenblik van de beslissing. Er is prima facie absoluut geen sprake van een manifeste appreciatiefout. Wat betreft het eerste subonderdeel van het vijfde onderdeel heeft de Raad supra ook reeds aangehaald dat een mogelijke onregelmatigheid in het motief aangaande het risico op onderduiken of artikel 74/14, § 3, 1° niet tot de vernietiging kan leiden aangezien de weigering van toekenning van een vrijwillige vertrektermijn op afdoende wijze de iure en de facto wordt gedragen door het motief gestoeld op de openbare orde.

Het eerste middel kan niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden.

In het tweede middel richt verzoeker zich tegen het inreisverbod.

Hij voert de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 3, 4, 7, 24 en 47 van het Handvest, van de artikelen 1, 7, 62, 74/11, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6, 11, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Daarnaast voert hij ook een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Propos liminaire

Le requérant s'en réfère aux observations reprises sous la première branche du premier moyen quant aux dispositions qui y sont visées.

Il ajoute que l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE, de sorte que l'interdiction d'entrée prise à l'encontre du requérant constitue une mesure qui ressort du champ d'application du droit de l'Union (application de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union).

EN CE QUE la décision attaquée ne se prononce pas sur les informations transmises à la partie adverse faisant état du fait qu'un recours allait être introduit à l'encontre de la décision prise par les autorités grecques, recours entre-temps introduit ;

ALORS QUE le droit à la vie privée et familiale du requérant, ainsi que son droit à ne pas être soumis à des traitements inhumains ou dégradants sont en jeu, que le requérant a droit à un recours effectif pour faire valoir ceux-ci ;

Par un courriel du 30 juin 2022, le conseil du requérant a fait valoir auprès des autorités belges que le requérant disposait d'un délai de deux mois pour introduire un recours à l'encontre de la décision des autorités grecques, et que des informations complémentaires devaient encore lui être transmises sur ce point.

Le 14 juillet 2022, après de nombreuses demandes en ce sens, le conseil du requérant a finalement reçu copie du recours introduit auprès des autorités grecques le 11 juillet 2022. Il est stipulé : « According to the law of Greece the authorities should not deport Mr C(...) until there is even a preliminary decision on our application for a court order that will decide about the application regarding the suspension of the force of the decision that rejects his permit." (pièces 4 et 5).

La décision attaquée se contente d'indiquer: « Aanvraag tot vernieuwing Griekse verblijfsvergunning werd geweigerd. Daarom gaan de Griekse nationale autoriteiten niet akkoord met een bilaterale overname."

La partie adverse n'a procédé à aucune vérification sur les possibilités de recours du requérant, ni à la nature exacte de la décision prise par les autorités grecques.

Or, l'article 6 de la Directive 2008/115/CE stipule :

« 1. Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5.

2. Les ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre et titulaires d'un titre de séjour valable ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour délivrés par un autre État membre sont tenus de se rendre immédiatement sur le territoire de cet autre État membre. En cas de non-respect de cette obligation par le ressortissant concerné d'un pays tiers ou lorsque le départ immédiat

du ressortissant d'un pays tiers est requis pour des motifs relevant de l'ordre public ou de la sécurité nationale, le paragraphe 1 s'applique.

3. Les États membres peuvent s'abstenir de prendre une décision de retour à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire si le ressortissant concerné d'un pays tiers est repris par un autre État membre en vertu d'accords ou d'arrangements bilatéraux existant à la date d'entrée en vigueur de la présente directive. Dans ce cas, l'État membre qui a repris le ressortissant concerné d'un pays tiers applique le paragraphe 1.

4. À tout moment, les États membres peuvent décider d'accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour pour des motifs charitables, humanitaires ou autres à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. Dans ce cas, aucune décision de retour n'est prise. Si une décision de retour a déjà été prise, elle est annulée ou suspendue pour la durée de validité du titre de séjour ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour.

5. Si un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre fait l'objet d'une procédure en cours portant sur le renouvellement de son titre de séjour ou d'une autre autorisation lui conférant un droit de séjour, cet État membre examine s'il y a lieu de s'abstenir de prendre une décision de retour jusqu'à l'achèvement de la procédure en cours, sans préjudice du paragraphe 6.

6. La présente directive n'empêche pas les États membres d'adopter une décision portant sur la fin du séjour régulier en même temps qu'une décision de retour et/ou une décision d'éloignement et/ou d'interdiction d'entrée dans le cadre d'une même décision ou d'un même acte de nature administrative ou judiciaire, conformément à leur législation nationale, sans préjudice des garanties procédurales offertes au titre du chapitre III ainsi que d'autres dispositions pertinentes du droit communautaire et du droit national. » (nous soulignons)

L'article 11 précise :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

3. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] »

Les garanties procédurales visées à l'article 6 al. 6 sont reprises aux articles 12 et 13 de la même directive.

En particulier, l'article 13 stipule :

« 1. Le ressortissant concerné d'un pays tiers dispose d'une voie de recours effective pour attaquer les décisions liées au retour visées à l'article 12, paragraphe 1, devant une autorité judiciaire ou administrative compétente ou une instance compétente composée de membres impartiaux et jouissant de garanties d'indépendance.

2. L'autorité ou l'instance visée au paragraphe 1 est compétente pour réexaminer les décisions liées au retour visées à l'article 12, paragraphe 1, et peut notamment en suspendre temporairement l'exécution, à moins qu'une suspension temporaire ne soit déjà applicable en vertu de la législation nationale.

3. Le ressortissant concerné d'un pays tiers a la possibilité d'obtenir un conseil juridique, une représentation juridique et, en cas de besoin, une assistance linguistique.

4. Les États membres veillent à ce que l'assistance juridique et/ou la représentation nécessaires soient accordées sur demande gratuitement conformément à la législation ou à la réglementation nationale applicable en matière d'assistance juridique et peuvent prévoir que cette assistance juridique et/ou cette représentation gratuites sont soumises aux conditions énoncées à l'article 15, paragraphes 3 à 6, de la directive 2005/85/CE. »

Les articles 74/13 et 74/11 de la loi du 15.12.1980 au fondement de la décision attaquées doivent être lus à la lumière des dispositions contenues dans la directive.

Or, il est incontestable que le requérant doit pouvoir disposer d'un droit au recours effectif contre la décision prise par les autorités grecques. La vie familiale du requérant est en jeu : il est père de deux enfants mineurs qui résident en Grèce, de même que son épouse. Il réside en Grèce depuis près plus de vingt ans. Son intégrité physique est également en cause : il a fui la Tanzanie en raison de graves problèmes qu'il a rencontrés avec sa famille, qui l'a persécuté et a même tenté de l'assassiner. Le requérant n'a aucune attache en Tanzanie et ne dispose d'aucune alternative de fuite interne.

Compte tenu de la gravité des droits fondamentaux en jeu, il est d'autant plus important que le requérant puisse faire valoir ses droits de manière utile et effective.

La décision attaquée ne tient aucun compte du droit dont le requérant dispose à contester la décision prise par les autorités grecques.

Malgré les informations transmises par le conseil du requérant le 30 juin 2022, la partie adverse n'a pas interrogé la Grèce sur les possibilités de recours du requérant, et les effets d'un tel recours. La partie adverse n'a pas non plus laissé le temps au requérant d'exercer ce recours, puisque moins d'une semaine s'est écoulée entre le courriel des autorités grecques indiquant que le renouvellement était refusé, et la prise de l'ordre de quitter le territoire ordonnant l'éloignement vers la Tanzanie.

En outre, la décision attaquée ne comporte aucune motivation quant à la question du droit du requérant de contester la décision prise en Grèce.

En refusant la reprise du requérant sur leur territoire alors que le requérant disposait encore d'un droit au recours contre le refus de renouvellement, les autorités grecques violent son droit à un recours effectif. En s'abstenant de vérifier l'existence d'un droit au recours auprès des autorités grecques et en concluant immédiatement au retour et à la prise d'une interdiction d'entrée dans l'Espace Schengen, la partie adverse se rend complice de la violation commise par les autorités grecques.

Il s'agit d'une violation des droits à la vie privée et familiale ainsi que du droit à l'intégrité physique du requérant « par ricochet », de même que pour son droit à un recours effectif.

Ce raisonnement est comparable à celui adopté par la Cour européenne des droits de l'homme dans son arrêt M.S.S. c. Belgique et Grèce (Cour eur. d. h., 21 janvier 2011, n°30696/09) : en confirmant le raisonnement des autorités grecques qui violent le droit à un recours effectif du requérant, les autorités belges violent également les droits fondamentaux du requérant et son droit à un recours effectif, en refusant de lui permettre de faire valoir ceux-ci de manière utile et effective.

En cette branche, le moyen est fondé. La décision doit être annulée.

Deuxième branche : absence de motivation adéquate au regard de l'article 8 de la CEDH

Le requérant considère ici comme intégralement reproduites les considérations théoriques qui figurent dans le premier moyen, seconde branche, qui s'appliquent mutatis mutandis à la seconde décision attaquée. Certes, l'interdiction d'entrée précise qu'elle ne sera valable que pour la Belgique si le requérant dispose d'un droit au séjour dans un autre pays de l'espace Schengen.

Il n'en demeure pas moins que cette interdiction d'entrée a été adoptée en même temps qu'une décision d'éloignement vers la Tanzanie, et que les conditions d'un retour du requérant vers la Grèce (où le requérant est en séjour légal) alors qu'une interdiction d'entrée dans la zone Schengen pèse a priori contre lui sont tout à fait incertaines. Dès lors, il y a lieu de considérer que l'interdiction d'entrée entrave la vie familiale du requérant.

La décision attaquée se contente d'indiquer que des contacts peuvent être maintenus entre le requérant et ses enfants par des moyens de communication modernes, et que ceux-ci peuvent parfaitement quitter la Tanzanie pour suivre leur père.

Ce faisant, la décision attaquée manque de tenir compte de plusieurs éléments :

- *l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant est disproportionnée eu égard à l'insuffisance de la motivation quant à l'actualité du danger que représenterait le requérant (cf. infra),*

- le droit à la vie privée et familiale du requérant est un droit fondamental, que le requérant doit pouvoir faire valoir par le droit d'un recours effectif, qui lui est refusé en l'espèce (cf. première branche),
- les enfants du requérant sont nés en Grèce et y sont scolarisés. Un éloignement vers la Tanzanie où les enfants du requérant n'ont jamais mis les pieds est contraire à leur intérêt, et la décision attaquée ne comporte aucune motivation sur ce point.

Le moyen est donc sérieux, la décision doit être annulée.

Troisième branche : absence de motivation adéquate quant à l'actualité du danger pour l'ordre public

EN CE QUE la partie adverse se contente de s'en référer à la condamnation pénale du requérant pour affirmer qu'il constitue un danger grave, réel et actuel pour l'ordre public,

ALORS QUE les dispositions applicables exigent un examen personnel et approfondi de l'actualité du danger.

La notion de « danger pour l'ordre public » a vu ses contours précisés dans la jurisprudence européenne ainsi que celle de Votre Conseil. On peut ainsi s'en référer à un arrêt du 1er décembre 2016 n°191 941, selon lequel :

« Dans un arrêt du 11 juin 2015 C—554/13, Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne a exposé, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, §4 de la directive 2008/115/CE, selon lequel '[...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours.', 'qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de cette disposition, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que le ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115.

[...]

Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre de l'appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission.

[...]

Le Conseil estime toutefois qu'en fondant le constat selon lequel 'l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public' sur cette seule condamnation, et sur le fait que le requérant a fait l'objet d'une interdiction d'entrée qu'il n'a 'pas pu exécuter', la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, §1 alinéa 4 de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne.

Il appartenait en effet à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation' et notamment, 'la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission', ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif. »

Le requérant s'en réfère également à une autre décision de Votre Conseil, qui a eu l'occasion de rappeler dans un arrêt 64.201 du 30 juin 2011, la notion de danger pour l'ordre public :

« 4.1.2. Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C- 493/01 du 29 avril 2004], point 66) » et précisant que, « dans le cas d'un ressortissant d'un État tiers, conjoint d'un ressortissant d'un État membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ». Elle a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, (...), point 24) » (voir également CCE N°107 819 du 31 juillet 2013).

En outre, le requérant insiste sur la jurisprudence européenne :

« le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout cas, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » (C.J.C.E., 27 octobre 1977, Régina c. Pierre Bouchereau, N° 29 et 35).

En l'occurrence, la partie adverse se contente de souligner que le requérant a été condamné à une seule reprise, le 15 mars 2022, pour des faits liés à un trafic de drogues.

Or, il a déjà été souligné précédemment que la peine prononcée dans le chef du requérant reste très clément par rapport à l'échelle des peines applicable pour ce type de faits. En outre, il s'agit de la première condamnation du requérant, qui n'avait jamais mis les pieds en prison auparavant.

Enfin, le requérant a commis les faits dans un contexte d'urgence, ayant besoin de montants d'argent importants pour soigner sa petite-fille qui vit en Tanzanie. Si ce contexte ne saurait excuser les faits commis par le requérant, il permet néanmoins de comprendre que la délinquance du requérant avait un caractère exceptionnel et isolé.

La partie adverse n'a tenu aucun compte de ces éléments, et se contente de s'en référer à la condamnation du requérant et à des considérations générales sur la gravité du trafic de drogues et à son caractère nocif pour la société.

De tels développements ne permettent pas de comprendre la raison pour laquelle, alors que le requérant arrive presque au bout de l'exécution de la peine qui lui a été infligée par les autorités belges, la partie adverse continue de considérer ce dernier comme un danger actuel pour la société belge.

En outre, elle démontre l'absence totale d'examen sérieux et approfondi des faits reprochés au requérant et de la gravité de ceux-ci.

Or, il a été souligné que l'invocation de la notion d'ordre public suppose un examen du comportement personnel de l'intéressé et des circonstances concrètes des faits qui lui sont reprochés. La simple invocation d'une condamnation est insuffisante. Comme mentionné précédemment (première branche) le requérant n'a pas eu la possibilité de faire valoir ses arguments sur cette question en temps utile, de sorte qu'il n'aurait pu faire connaître le raisonnement du tribunal à la partie adverse.

La partie adverse a manifestement manqué à son obligation de motivation qui découle des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, ainsi qu'à son obligation de soin et de minutie qui découle des principes visés au moyen.

En cette branche, le moyen est sérieux. La décision doit donc être annulée.

Quatrième branche : absence de motivation adéquate quant à la durée de l'interdiction d'entrée

EN CE QUE la partie adverse ne précise en rien pour quelle raison une durée aussi longue que dix années est appliquée,

ALORS QUE que l'article 74/11 impose une motivation spécifique sur le choix de la durée.

L'article 74/11 §1er de la loi du 15 décembre 1980 précise :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. » (nous soulignons)

La décision litigieuse impose au requérant une interdiction d'entrée d'une durée de 10 ans.

La partie adverse ne motive nullement pourquoi le requérant nécessite de se voir appliquer une durée aussi longue. Aucune des dispositions de la décision attaquée ne justifie le choix d'imposer une telle durée. Partant, la deuxième décision attaquée doit être annulée.

Votre Conseil avait déjà pu se prononcer dans ce sens dans un arrêt du 27 novembre 2014 (n° 134 078) :

« 4.2.2. En l'espèce, le Conseil constate que l'interdiction d'entrée sur le territoire est motivée comme suit : « aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ;

(...)

Après une demande d'asile qui a été clôturée définitivement négative, le 02.06.2013 un ordre de quitter le territoire valable 30 jours a été notifié à l'intéressé. Il n'y a aucune indication dans son dossier que l'intéressé a obtempéré à cet ordre. Le 09.05.2014 L'intéressé est de nouveau intercepté en séjour illégal. De plus, à cette date, il a été appréhendé par la police de Haute Senne en flagrant délit de vol à l'étalage. P.V. N° (...). C'est pourquoi aucun délai pour quitter le territoire ne lui est accordé et une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée ».

Dès lors, mis à part le rappel de la demande d'asile du requérant ainsi que le fait qu'il ait été intercepté en séjour illégal et en flagrant délit de vol à l'étalage, ladite motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire. Le rappel des circonstances du séjour du requérant en Belgique ne permet nullement de pallier à cette défaillance. Ainsi, on n'aperçoit pas en quoi le fait qu'il n'ait pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire et le fait qu'il ait été appréhendé en flagrant délit de vol à l'étalage, seraient des éléments pertinents pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée. Or, la décision attaquée reste muette à cet égard.

Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard du requérant, le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

En outre, la décision comporte une erreur manifeste, puisqu'elle se lit comme suit :

« Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel. » (nous soulignons)

Or, le requérant n'avait pas pour intention de séjourner illégalement en Belgique. Comme indiqué précédemment (cf. premier moyen), le requérant est arrivé sur le territoire belge muni de son passeport et de son titre de séjour grec. Il était donc autorisé à entrer sur le territoire belge et à y résider trois mois. Le requérant a été incarcéré dès son arrivée. Il n'a donc pas fait le choix de rester sur le territoire à l'issue du délai de trois mois, ce sont les autorités belges qui le lui ont imposé. Cet état de fait ne peut donc pas lui être reproché pour justifier l'adoption d'une interdiction d'entrée.

Partant, la motivation de la décision attaquée est incompréhensible. Elle viole dès lors le prescrit des articles 62 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. En cette branche, le moyen est fondé."

In het eerste onderdeel van het tweede middel gericht tegen het inreisverbod voert verzoeker een gelijkaardig betoog als in het eerste onderdeel van het eerste middel in het licht van een effectief rechtsmiddel. Opnieuw meent verzoeker dat de gemachtigde te snel een inreisverbod heeft gegeven omdat nog een schorsend beroep in Griekenland hangend zou zijn tegen de weigering van vernieuwing van zijn Griekse verblijfsvergunning. Verzoeker meent dat die Griekse weigering een schending inhoudt van zijn grondrechten gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij meent dat de gemachtigde onderzoek had moeten doen naar de beroepsmogelijkheden van verzoeker, en naar de exacte aard van de beslissing van de Griekse autoriteiten omdat zijn grondrechten gewaarborgd op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM op het spel staan. Echter, nu de Raad ook niet in het licht van een inreisverbod een schending van een grondrecht kan aannemen (infra wat betreft artikel 8 van het EVRM, supra wat betreft artikel 3 van het EVRM), kan ook geen schending van artikel 13 van het EVRM aangenomen worden en kan de gemachtigde zich daar ook niet "par ricochet" aan schuldig maken.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat het betoog van verzoeker in het licht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, in het licht van het inreisverbod niet dienstig is aangezien deze bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. In het licht van het inreisverbod is een schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin dienstig, aangezien ook die bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel.

In het tweede onderdeel gericht tegen het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij ontwikkelt dat op dezelfde wijze als het onderdeel van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Ook al heeft een inreisverbod van tien jaar een veel verdergaande draagwijdte dan de eerste bestreden beslissing, kan de Raad desalniettemin verwijzen naar haar bespreking over het tweede onderdeel van het eerste middel. De Raad heeft immers niet aangenomen dat een beschermenswaardig gezinsleven was aangetoond en heeft vastgesteld dat het verzoekschrift geen concreet betoog bevat aangaande het privéleven. Dit geldt bijgevolg eveneens voor het inreisverbod. Ook in het inreisverbod stelt de Raad vast dat de gemachtigde toch is overgegaan tot een gelijkaardige belangenafweging als in de eerste bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het derde onderdeel haalt verzoeker aan dat er niet op adequate wijze is gemotiveerd over de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Zijn uiteenzetting is gelijkaardig aan de uiteenzetting die hij dienaangaande heeft gedaan in het vierde onderdeel van het eerste middel. Bijgevolg kan de Raad in casu wederom volstaan met een verwijzing naar de bespreking supra. Hij kan eveneens concluderen dat de Raad niet volgt dat de gemachtigde de beslissing om een inreisverbod op te leggen niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig zou te werk gegaan zijn, wat betreft de motieven die steunen op het gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde heeft wel een ernstig en afdoende grondig onderzoek gedaan van de feiten die verzoeker verweten worden en de ernst ervan. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

In het vierde en laatste onderdeel van het tweede middel gericht tegen het inreisverbod wijst verzoeker erop dat de duur van het inreisverbod niet op adequate wijze is gemotiveerd. Nergens is volgens verzoeker gemotiveerd waarom er een dermate lang inreisverbod wordt opgelegd. Geen enkele van de aangehaalde bepalingen laat toe een dermate lang inreisverbod op te leggen. Vervolgens citeert verzoeker uit een arrest van de Raad. Verder houdt verzoeker een manifeste appreciatiefout voor waar de gemachtigde stelt dat verzoeker niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven. Hij stipt aan dat hij niet de bedoeling had om illegaal in België te verblijven maar dat hij is aangekomen in België met een paspoort en een Griekse verblijfstitel. Hij was dus gerechtigd om het grondgebied binnen te komen en hier drie maanden te verblijven. Verzoeker werd opgesloten vanaf zijn aankomst en heeft dus niet de keuze gemaakt langer dan drie maanden te verblijven, hetgeen de Belgische overheid hem heeft opgelegd. Dit feit kan bijgevolg niet aan verzoeker worden tegengeworpen om een inreisverbod te rechtvaardigen. Er ligt volgens verzoeker een schending voor van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Anders dan verzoeker aanhaalt, laat artikel 74/11, § 1, vierde lid, waarnaar de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst, wel toe dat een inreisverbod wordt opgelegd van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zoals supra uiteen gezet, heeft de Raad al aangenomen dat de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker inderdaad een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde heeft ook in het inreisverbod in detail toegelicht voor welke ernstige feiten verzoeker werd

veroordeeld en hij heeft daarbij ook aangegeven dat het om een relatief recente veroordeling ging. Verder heeft de gemachtigde zich ook geïnspireerd op het gehoor van verzoeker teneinde de termijn van tien jaar te bepalen, rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Het citaat uit een arrest van de Raad kan niet leiden tot een andere beoordeling.

Waar verzoeker verder aanstipt dat zijn illegaal verblijf op het moment dat het inreisverbod werd opgelegd niet zijn keuze was, aangezien hij legaal het grondgebied is binnen gekomen met de mogelijkheid tot kort verblijf van drie maanden, merkt de Raad op dat de opsluiting van verzoeker -waardoor hij uiteindelijk zijn maximumtermijn voor legaal verblijf heeft overschreden-, wel degelijk het gevolg is van verzoeker zijn handelen. Het feit dat verzoeker bij binnenkomst werd onderschept met bijna 10 kg cocaïne in zijn bagage, vloeide voort uit zijn keuze om met een dergelijk grote hoeveelheid aan drugs het land binnen te reizen. Hoe dan ook, zelfs indien moet worden aangenomen dat het niet in de bedoeling van verzoeker lag om langdurig in België te verblijven en dus na de termijn van drie maanden terug te keren, dan nog is de Raad van oordeel dat dit motief niet doorslaggevend is in de motivering waarom een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd. De overige motieven vervat in de tweede bestreden beslissing, kunnen de lange duur in casu afdoende schragen.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES